

Nr 270.

Av herr **Persson** i Fritorp, *om ändring i gällande bestämmelser angående resekostnadsersättning och dagtraktamente åt riksdagens ledamöter.*

Bland de vilande grundlagsförslag, som innevarande års riksdag antagit, är även fråga om det arvode, som skall utgå till riksdagens ledamöter.

Jag skall ej här ingå på huruvida den lösning, som detta spörsmål erhöll genom detta beslut var det lyckligaste, jag vill allenast erinra därom, att det egentliga arvodet från och med i år utgår med icke mindre än nära *fyra* gånger det belopp, som var fastställt till och med 1917 års riksdag.

När detta ärende tidigare förelegat till behandling i konstitutionsutskottet, har uttalats sympatier för en anordning, som kunde möjliggöra att på kortare tid än som kräves för åstadkommande av en grundlagsändring, reglera arvodet för riksdagens ledamöter.

De fluktuationer på det ekonomiska området, som de senare åren ägt rum, hava varit av den omfattning, att jag tror mången beklagar att det inte varit möjligt på annat sätt än genom grundlagsändring vidtaga ändring i riksdagsmännens arvodesfråga.

Därigenom att perioderna för andra-kammarvalen framdeles bliva fyra år, är en följd härav den, att det kommer med ytterligare ett år förlänga den tid, inom vilken det är möjligt åstadkomma en rättelse, om en sådan skulle befinnas av förhållandena påkallad.

Hava de ekonomiska förhållandena under de år, som ligga närmast bakom oss, varit i synnerlig hög grad ovissa, är det förvisso ingen överdrift i påståendet, att så alltjämt är fallet.

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 102 häft. (Nr 270.)

Ingen vet på detta område, vad närmaste framtiden bär i sitt sköte, och icke minst denna osäkerhet har varit för mig avgörande att till riksdagens prövning framlägga förslag att ur grundlagen avföra bestämmelsen rörande arvodets storlek till riksdagens ledamöter, samt att detta i stället fastställas genom en av Konung och riksdag samfällt antagen lag.

Många håller före, att vi aldrig komma ned till den prislivå, som rådde före kristiden, men vem kan garantera att så inte sker? Skulle genom omständigheternas makt så komma att ske, torde en reglering av arvodet *nedåt* vara oundvikligt, och de erfarenheter, som kristiden givit oss, hava enligt mitt förmenande varit av den art, att en ändring bör kunna ske utan att behöva ändra ett ord i grundlagen. Det kan inte vara tillfredsställande, att ett arvode, som t. ex. 1925 års riksdag finner lämpligt avvägt, efter då rådande förhållanden icke är möjligt tillämpa, förrän 1929 års riksdag därom fattat slutgiltigt beslut.

Makt medför ansvar och i en fråga av så grannliga beskaffenhet, som att fastställa sitt eget arvode, måste man förutsätta att ett sådant fastställande sker efter en på rättvisa och billighet vilande grundval.

På här i korthet anförda skäl tillåter jag mig föreslå, att riksdagen måtte som vilande antaga följande ändrade lydelse av § 12 riksdagsordningen:

Ledamot av första kammaren åtnjuter av statsmedel ersättning för resekostnad till och från riksdagen samt dagtraktamente under riksdagen.

Närmare bestämmelser härom meddelas genom av Konungen och riksdagen samfällt beslutad lag.

Den ledamot av kammaren som icke i rätt tid sig inställer, skall för varje dag han utebliver vara förlustig det honom tillkommande dagtraktamente.

Vill ledamot av kammaren — — — — —
— — — — — hos Konungens befallningshavande.

Stockholm den 20 februari 1921.

Sven Persson,
Fritorp.